

GAZZE RİSALESİ

Cahit KOYTAK

I.

Yusuf, oğlum, ben yaşlı Filistin şairlerinden biri.
şairlerimi Türkçe yazıyor olmama bakma,
yeryüzünün bütün öteki şairleri gibi,
(düzeltiyorum) yeryüzünün bütün
yufka yürekli şairleri gibi ben de
Filistinliyim on günden beri
ve buram buram Filistin toprağı
kokmaya başladı birden, nasılsa,
benim de kırk yıllık türkülerim,
kasidelerim.

kan, barut ve gözyaşı değil, hayır,
kin, öfke ve intikam hissi de değil, yanlış anlama,
tepeden tırnağa Yakup, tepeden tırnağa Yusuf,
tepeden tırnağa Musa, İsa
ve Muhammet'le dolup taşıyor,
Filistin toprağı gibi, on günden beri
benim de duygularım, düşüncelerim.
nesnesiyle örtüşen bilgiye, hakikat,
nesnesiyle örtüşen duyguya da sezgi
diyorlar ya, filozoflar, Yusuf, oğlum,
bu tanım doğruysa eğer, sezgilerim diyor ki bana,
hiçbir bilgi, hiçbir haber,
rüzgârın bu son on gündür şairlere
ve hamile analara taşıdığı
şu gökçe esin kadar hakikat olamazlar:

evet, her gün onlarca defa katlediyor
Filistin'de peygamber katilleri,
her gün onlarca defa Musa'yı,
onlarca defa İsa'yı, onlarca defa
Muhammed'i katlediyorlar, ve yakıyorlar İbrahim'i, fosforlu
bombalarla,
ama yine aynı Filistin'de her gün
ve her yerinde yeryüzünün, doğuyor,
on günden beri onlardan yüzlercesi, onlardan binlercesi...

II.

Gazzeli Yusuf, oğlum, keder de aynı dili konuşuyor
dünyanın her yerinde,
umut da aynı dili konuşuyor,
tıpkı nefretin ölümün dilini,
sevginin hayatın dilini konuşması gibi,
tarihin her döneminde...
ben, yeryüzünün yaşlı şairlerinden biri,
taşların, otların, kuşların dilini
çözmüş sanırdım kendimi,
ne büyük aldanış!
Oysa Gazzeli çocuklar üstüne
insanların kendi diliyle
konuşmaya başlamaya göreyim,
hemen titriyor, boğuklaşıyor sesim.
ve orada bombalanan okulların, hastanelerin,
yerle bir edilen vicdanın
yıkıntıları arasından yükselen
katıksız, falsosuz

ve hayat gibi de haklı
sesini, insan yüreğinin
çıkarmakta nasıl da zorlanıyorum!
çıkarsam da, bir ucu insana, öteki tanrıya varan
bu inceler incesi, kırılğan sesi,
karanlıkta, iğneye iplik geçirir gibi,
getirmekte zorlanıyorum dilimin ucuna,
getirsem de, tutturamıyorum rengini, tınısını,
yama gibi kalıyor,
Gazze'nin yarasına sarılmak istenen
bütün öteki göstermelik paçavralar gibi...
ve daha önemlisi, duyurmakta zorlanıyorum
yeryüzünün öteki çocuklarına onu,
duyuramıyorum, çünkü onlardan kimi, bakıyorum,
kulaklarına kulaklık geçirmiş,
bilmem hangi rakçının
özgürlüğü, demokrasiyi öven
savaş aleyhtarı şarkılarını dinliyor.
dinlesin, bırak dinlesin, diyeceksin,
güzel değil mi, iyi değil mi?
kimi dağlarda koyun, keçi otarıyor,
bırak otarsın, bu da güzel, bu da iyi!
kimi sinemada, kimi luna parkta, kimi okulda,
kimi dileniyor sokakta, kimi mendil, kimi simit satıyor,
kimi ilahi söylüyor bir tapınakta,
pek azı bilgisayar başında,
pek pek azı da bilgi-hüner peşinde v.b.
bunların hepsi güzel, hepsi güzel ve iyi,
oyunun, oyun olması için de gerekli.

ama, onlar bu güzel ve olağan işleri yaparken,
Gazze'de, sizin orada,
bunların hiç birini hiç birini yapmanıza
izin vermeyen çocuk katillerini, anne katillerini
ve seni düşündükçe, oğlum, seni ve kardeşlerini,
ben yeryüzünün hüzün şairi,
sormak geliyor içimden:
biz, bütün bir insanlık, cin taifesi,
melek taifesi, şeytan ve Yüce Tanrı,
hangi oyunu oynuyoruz bu tiyatroda,
hangi oyunu, onlarca yıldır,
hangi oyunu, böyle kan revan içinde?
bu kadar bebek ölüsüyle,
bu kadar çocuk ölüsüyle,
bu kadar anne ölüsüyle,
bu kadar seyirciyle ve bu kadar sessizlikle...
gökleri dolduran bu sessizlikle,
cenneti, cehennemi, ârafı, yerin altını,
yerin üstünü kana boyayan bu sessizlikle
hangi oyunu oynuyoruz, hangi oyunu, tekrar tekrar,
hangi oyunu, bu cehennemde?

III.

ben Küçük Asya'nın yaşlı şairi, Yusuf, oğlum,
duyuramıyorum dedim ya,
dünyanın öteki çocuklarına sesimi,
onlara bizim mahalledekiler de dahil.
duyuramıyorum bizimkilere de,
dağ gibi rüyalar, çığ gibi fikirler altında
hep iki büklüm ve soluk soluğa,

sözün yokuşuna, sözün doruğuna
tırmanmayı seven şiirlerimi.
ne zaman şairce bir saflıkla,
'büyük insanlık ülküsü' diye açsam ağzımı,
sözlerimi alıp götürüyor rüzgâr,
ta Ademle Havva'nın, tanklardan, panzerlerden,
insan safarilerinden uzak,
çapuldan, misyoner endişesinden uzak,
özgürce sevişip koklaştığı ve cennetin,
gökte değil, yeryüzünde dolaştığı o bahtiyar günlerde,
dölleyerek bilgi ağacının terennümleriyle sesimi,
günümüzden yüzlerce, belki binlerce yıl ötelere savuruyor;
insanlığın kanla süslü kabile yadigârlarından kurtulup,
şu düşmez kalkmaz devleti,
yıkılmaz kaleleri, aşılmaz kurumları,
şanlı orduları ve süslü bayrakları
kaf dağının öteki tarafında,
masalların zamanında bırakıp, nihaî erginliğe,
yeryüzü toplumuna, yeryüzü insanına
kavuştuğu günlere...
yüzlerce, belki binlerce yıl, diyorum ya,
gözünü korkutmayın, bu, sizin;
bin yıl dediğimiz, ebediyetin yanında
bir gün bile değil.
yüz yıl dediğimizse, bir günün belki
sadece kuşluk vakti.
ve yüz yıl ebediyete göre neyse,
yaşlı ebediyet de,
insanın çamuruna üflenen

tanrısal zamana göre öyle.
ve yıllar bana öğretti, öğrenmen gerekiyor senin de,
büyük düşünceler, büyük planları hilkatin,
çığ gibi yıkılmamak için başına insanlığın,
doruğundan aşağı, dağı tekrar tekrar dolaşan
fazla çiğnenmemiş patikalardan
inerler yamaçlara...

IV.

çok acı çektin, Gazzeli Yusuf, oğlum, çok acı çektin
ve bu kadar acı için çok küçük bu 'Filistin'.
dünyayı iste, bütün bir yeryüzünü,
duvarsız, tel örgüsüz, mayınsız
ve silahsız yeryüzünü, hepimiz için,
çok acı çektin, önce sen çığır bu türküyü!
göğsüne yaslayıp kulağını geleceğin,
önce sen duyur, bu yüceler yücesi ülküyü,
bu en büyük vuruntusunu aklın ve kalbin
“yeryüzü, yeryüzü!” de,
hudutsuz yeryüzü!
silahsız yeryüzü!
güdümsüz yeryüzü!”
de “bütün insanlık için!”
ve bir amentüye dönüştür onu:
çok acı çektin, yapabilirsin bunu,
çok acı çektirdik sana, dönüştürebilirsin
dokunduğun her şeyi, her şeyi som altına,
hakkında konuştuğun ya da sustuğun
her fikri, her tezi gökçe bir manifestoya.
çok acı çektin, dönüştürebilirsin,
ip atlarken, sapan atarken ya da uyurken beşiğinde,
kaldırımında ya da yıkıntıların altında

can veren kardeşlerinin dudaklarında donan
trajik kıpırtıyı büyük insanlık oratoryosuna.
dönüştürebilirsin yoksulların yakarışlarını
tanrının bütün evlerinde
dudaklarda ve yüreklerde kopan,
sonra dalga dalga büyüyen, yayılan
ve tankları, panzerleri önüne katıp götüren,
roketleri, obüsleri, havan toplarını,
insanın beyninden, kalbinden
ve dilinden başka bütün silahları
ve silah tüccarlarını, silah çetelerini,
devletleri, kaleleri, kodesleri ve tecritleri,
kralları, emirleri, müebbet başkanları
önüne katıp savuran gül fırtınasına.
dönüştürebilirsin bütün acıları,
bütün duaları, bütün çığlıkları,
uyuyanların üstünü örten bir gül tufanına,
açları doyuran, küsleri barıştıran,
evsizlere ev, yarsızlara yar olan
yerle göğü insanın yüreğinde buluşturan
bir gül zamanına, gül umranına,
gül toplumuna, gül insanına...

V

çok acı çektin, yapabilirsin bunu,
çok acı çektirdik sana,
kimse hak etmedi senden fazla
ve hepimizin adına
konuşmayı Tanrıyla da, tağutla da!
konuş ve razı olma daha azına,
yeryüzünü iste, yeryüzünün bütün çocukları adına.
konuş ve razı olma, Gazzeli Yusuf, oğlum,
kapısına 'Filistin Devleti' yazılı
yeni bir toplama kampına!
bu 'Devlet' sözcüğü, 'Bayrak' merakı,
haritada gördüğün, bütün o
kanla sulanmış kemik tarlaları

gözünü kamaştırmasın sakın,
yolundan alıkoymasın seni!

o mezarlık parsellerindeki otlar, dikenler,
sınırın iki tarafından, toprağa ekilen,
gencecik Yusuf'ların,
Jozeflerin teniyle besleniyor,
bunu unutma!

ve her iki taraftan ölenlerin, toprağın altında
kucak kucağa uyuduğu o sınırlarda
önlemek için kucaklaşmasını dirilerin,
dünyanın bütün açlarını on yıl doyuracak,
dünyadaki acıyı yarı yarıya azaltacak,

sevgiyi üç katına, merhameti beş katına çıkaracak,
karakolların yarısını tiyatroya, yarısını kütüphaneye,
hapishanelerin yarısını sinemaya, yarısını iş ocağına
çevirmeye yetecek kaynaklar harcanıyor her yıl
kahrolası silahlara ve onları kullanan ruhsatlı katillere.

VI

silah kimin elinde olursa olsun, sonuçta
ölümü alıp satanların gücünü artırıyor.
yararı yok, bir daha, bir daha denemenin,
büyük aklın, arkasında bıraktığı yolları,
hurdalığa attığı küçük akılları, küçük davaları,
çürük hamleleri, paslı enstrümanları!

“en etkili savunma, sözgelimi,
“saldırmak!”, der, sorsanız,
bir kiralık katile, bir silah tüccarına
ve ekler, “yok etmecesine, mümkünse!”.
ne kadar tutarlı gözüküyor, değil mi,
ve ne kadar zekice!

oysa, bırakın ölüm ustalarını, ölüm tüccarlarını,
bu soruyu insana sormadan önce, Yusuf, oğlum,
kuşlara, ağaçlara, rüzgârlara,
balıklara, yosunlara, sulara,
dağlara, taşlara, ceylanlara,
fillere ve çimenlere,

böceklere ve karıncalara
sormamız gerekmez mi,
dünyanın öteki sahiplerine yani,
doğanın kendisine,
hayatın kendisine
sormamız gerekmez mi?

konuğun yakıp yıkması
ve kana boyaması konuk olduğu evi,
ne yerin hukukuna, ne göğün töresine,
ne insan onuruna, ne Tanrı buyruğuna
sığmayacağına göre, Yusuf, oğlum,
öldürme sanatında yarışı,
bu ilkel tarih yazma tarzını
tarihe gömmek, hızla,
ve insanın zihnini ve çevresini
(nükleer azgınlıktan başlayarak)
kısıyıcı silahlardan,
kısıyıcı örgütlerden,
kısıyıcı kurumlardan,
kısıyıcı kuramlardan,
arındırmak olmaz mı,
en insanca ve uygarca savunma?

ve bu karşı-yarışa
zorlamak değil midir,
dostu da, düşmanı da,
en insanca
ve uygarca politika?

hakikat gibi çıplak, cesur
ve samimi olmak yani,
hem barışma niyetinde,
hem barış çabasında!

insan bu durumda da ölebilir, kuşkusuz;
ölmek ya da yaşamak...
bugün ölmek yahut elli yıl sonra,
elbette aynı şey değil,
fark var aralarında;

ama iki ölüm de aynı hızla unutulabilir,
bir şey katmıyorlarsa eğer,
bütünün güzelliğine,
ölümün güzelliğine,
hayatın güzelliğine,
insanın güzelliğine.

VII

razı olma sınır çekilmesine düşlerimize!
ne düşlerimize, ne düşüncelerimize!
hepimizin adına sana verilmiş bir fırsat, bu,
razı olma, içerden kuşatılmasına da,
dışardan kuşatılmasına da
insan ruhunun

ve kapatılmasına bir mezar gibi
başka ruhlara, başka hayatlara,
başka oyunlara, başka sahnelere,
büyük düşlere, büyük düşüncelere,
büyük öykülere,
büyük serüvenlere!

‘kurtarıcı’larından çok çekti insan soyu,
razı olma kimsenin çıkıp kurtarmasına seni,
razı olma, ‘kurtarılmış’ kuzuya çevirmelerine ruhunu
ve kurtarılmış kuzular ağılına yurdunu,
razı olma, tekrar tekrar ödetmelerine sana
bedelini, evinde ve döşeginde ölmenin

razı olma temellük etmelerine seni
‘kurtarıcı ve adamları’nın,
‘başkan ve adamları’nın,
giderek, küçük boy sezarların,
küçük boy tanrıların
ve onların küçük küçük adamlarının!

VIII

doğduğun toprağı seversin, bunu anlarım.
ölünceye kadar emzirip seni
sonunda bağrına basan toprağı
elbette sevmen gerekir,

bu sorulur mu,
en az ananı sevdiğin kadar,
bazen daha tutkulu, bunu anlarım,
ve ananın ismetini, toprağın namusunu,
insanın onurunu korumak için
ölmek gerekebilir, duraksamadan,
bu sorulur mu?
ana sevgisi, toprak tutkusu
ya da ulus övücü
ya da bayrak saygısı... tamam, tamam da,
her şey karârınca, Yusuf, oğlum,
her şey karârınca güzel
ve her şey yerinde yüce.
iş gösteriye, sonra tapınca,
sonra tapınç söylemiyle sürü gütmeye
vardırmak isteyen varsa,
ben yokum, efendiler, ben yokum bunda!
kutsallaştırarak örteriz çünkü,
ve mitleştirerek, boşa harcadığımız değerleri.
vatanın bütün bir yeryüzü olsun senin,
Gazzeli Yusuf, oğlum, bayrağın gökyüzü,
milletinse, ta Adem'den başlayarak
atan İbrahim gibi,
yolda onurluca yürümesini bilen
Ademle Havanın tüm çocukları.

IX

öyleyse dönüp bakma,
denizi yarıp geçtikten,
ateşi yarıp geçtikten sonra,
kutsal kalıplarla dökülmüş
altın buzağılara,
ipek, keten ya da pamuklu ikonlara
ve bezden küheylanlara!
bunca kurban verdikten sonra,
yalnızca Filistin'i değil,
dediğim gibi, yeryüzünü iste,

sınırlarla bölünmemiş dünyayı,
yerin ve göğün tamamını,
bütün çocuklar için,
bütün yoksullar için!

yaşlılar tekrarı sever,
yaşlılık, esasen, tekrar demektir
insanın, bildiğini, bilmediğini,
en çok da öğrenip gerçekleştiremediğini...
ben de dönüp dönüp tekrar ediyorum sana:

Gazzeli Yusuf, oğlum,
sınırların, duvarların olmadığı,
akıldan, gönülden ve dilden başka silahın,
gülден başka merminin
kullanılmadığı,
yalnızca insanın insanı sömürmediği değil,
insanın insanı yönetmediği dünyayı,
tağut'un değil yani,
'Tanrının arzı'nı, iste!

“insanın insanı yönetmediği”, diyorum,
bu çok önemli!
insanın insanla görüştüğü, danıştığı, seviştiği,
işi de, aşısı da, aşkı da,
çiçeklerin gün ışığını, suların ay ışığını
paylaştığı gibi paylaştığı,
ama birbirini yönetmediği dünyayı iste!

peygamberlerin yaptığını yap,
alçak sesle konuş
ve güç istemediğini söyle!
güç isteme ki, gücün değeri düşsün,
alıcı bulamasın
borsada da, işportada da.

peygamberlerin yaptığını yap,
öleceksen uğruna özgürlüğün,
ne kral, ne melik, ne kayser, ne satrap...
tanrıdan başka mirasçı
bırakma arkada!

çok acı çektin, çok acı çektirdik sana
hepimizin sınavı, bu;
ama sen başlat, insanın önündeki
bu en büyük yolculuğu!

ve yoluna dağ çıkarsa,
dağı aşmak için, saldırma dağa,
dağın çevresini dolaş,
çiçek toplaya toplaya!

X

düş, diyecekler, peşinen bilmen iyi olur,
hayal diyecekler,
ütopya, diyecekler, bütün bunlara.
herkesi dinle sonuna kadar,
ama dinlediğinle kalma,
devam et düş kurmaya!

seni önce alay konusu,
sonra köyün delisi,
sonra günah keçisi
yapacaklar, aldırma,
devam et düş kurmaya!

düşlerini gece uykuda görenler
gündüzün unuturlar onları;
düşlerini gündüzün kuranlara gelince,
korkulur onlardan;
kendini değiştirebilenler böyleleridir çünkü,
dünyayı değiştirebilenler böyleleridir.

insanlık, düşlerin iyisini önüne,
kötüsünü arkasına alarak yol alıyor
düşlerin en büyüğüne,
en gerçeğine,
en renklisine.

büyük yeryüzü şiirine
büyük ve yüksek düşünceler,
büyük ve özgün imgeler, ahenkler
tasarlayan bir çırak, bir kalfa
çıkarmak için üflemedi mi

kara balçığı,
kendi ruhundan, Büyük Sanatçı?
yoktan yaratmanın Yüce Ustası
kara balçığı üfleyiverdi
ve o ilk gri, müteal hücre
başladı düş görmeye.
iyi düşler göre göre büyüdü,
büyüdü, büyüdü
ve bölündü,
ve bölüne bölüne,
kendisi de, düşleri de
cennete sığmayacak kadar çoğaldı,
çoğaldı ve akıllandı,
daha büyük, daha ince,
daha karmaşık
düşler için
inerken yeryüzüne.

XI

şu topluca ağlamalar,
dövünmeler, Yusuf, oğlum,
intikam yeminleri,
'düşman'ın resmini, büstünü,
postunu yakmalar meydanlarda,
ya da bayrağını...
acını paylaşmak isteyenler,
bunları yapmasınlar, diyemem.
çünkü Gazzede çocukların
ölmemesini istemek için
koşulsuz haklı olmanın yetmemesi
hem kışkırtıcı, hem onur kırıcı,
insanlık adına.
bu, taşınması zor,
dokunması yakıcı gerçek
ellerini yakıyor olmalı,
onu ilk ağızda akıllarıyla değil,
elleriyle tutmaya kalkışanların.

közü tutar tutmaz da, hemen
bırakmaları gerekiyor, doğal olarak;
ve onunla bir şeyleri yakmaları
sonra tepinmeleri, üzerinde...

döküp saçmaları gerekiyor, bazen de,
içlerinde tutmasını bilseler
belki bir fikre, bir çareye
dönüştürebilecekleri
ateşli duyguları, ateşli sözcükleri...

yapmasınlar diyemem, acı çok büyük,
kıyım dayanılır gibi değil.
ama bunlar, haklılığın gücünden çok,
senin ve dostlarının çaresizliğini
düşündürebilir suçlulara.

Ve Gazze bombalarla dövülürken
kameralarla, monitörlerle,
yanan Gazze'nin ışığında
gece piknik yapamaya gelen
İsraili sivillerin seyir zevkini artırır bir de.

ve sessiz kalmalarını haklılaştırır,
vicdanlarına serpecek su arayan
daha uzaklardaki seyircilerin.
belki daha yakındakilerin de,
Yakub'un öteki oğullarının yani,
Mısırlı, Ürdünlü, Hicazlı
'üvey' kardeşlerinin senin...

zafer, 'düşman'ın resmini bulunca, resmini,
postunu bulunca, postunu,
kendisini bulunca da kendisini
yakmak değildir, sanırım, Gazzeli Yusuf, oğlum,
zamanın kapısını açmaktır, zafer,
zamanın kapısını açmak,
özgürlüğün ve erdemin önünde,
herkes için ama, ayırım yapmadan,
düşmanların için de,
ve mümkünse onlarla birlikte...

XII

bu keder ve umut taşıyan rüzgâr,
zeytin ağacının, incir ağacının,
hurma ağacının içinden geçip,
sana getirsin sesimi!

bu keder ve umut taşıyan rüzgâr
Gazzeli çocukların ve annelerin
korkusuz, tasasız gezindiği
has bahçelerin içinden geçip,
sana getirsin sesimi!

bu rüzgâr, bu rüzgâr, zamanın ruhu,
Musa'nın, İsa'nın, Muhammed'in soluğu
Abu Salma'nın, Mahmut Derviş'in
Roni'nin, Kafka'nın, Edward Sait'in,
yeryüzüne ve gökyüzüne dağılmış
Filistinli çocukların içinden geçip,
sana getirsin sesimi!

bu rüzgâr Sabra ve Şatilla'da katledilen
Yakup'un, Yusuf'un ve Bünyamin'in,
Auschwitz'te yakılan Jacop'un, Jozef'in,
Ve Benjamen'in içinden geçip,
sana getirsin sesimi!

bu rüzgâr, yalnız Filistinlilerle kalmasın,
Serebzenitza'da, uygarlığın gözü önünde
binlercesi toprağa gömülen Bosnalı yusufların,
Amerika'da kökleri kazınan Kızılderililerin,
Küçük Asya'da, yollarda kaybolan Ermenilerin
içlerinden geçip, küllerini, tozlarını
katillerin, azmettiricilerin,
suçu ve delillerini örtüp karartanların

yüzlerine, gözlerine savurup
sana getirsin sesimi!

kitapları karıştırdım, zamanın sayfalarını,
yerin ve göğün arşivlerini,
ölümün parmak izlerini, tozlu raflarda...
bulmak için yerini ve dengini
Gazze'de işlenen toplu cinayetlerin.
diyemem, rastlamadım, bu kadar vahşisine.
sicili çok kabarık çünkü, insanoğlunun,
atası Kabil'den beri, kırdığı kırk geçmiş,
defalarca kırıp geçirmiş,
kardeşini, komşusunu ya da suç ortağını.
ona kendi zayıflığını, haksızlığını
ya da alçaklığını hatırlatan herkesi...

daha dün, Irak'ta, katledilen bir milyon Yusuf'u
unutmadım, unuttur muyum hiç!
daha önce Cezair'de katledilen bir buçuk milyonu da,
Balkanlar'da, Vietnam'da, Çeçenistan'da,
Hiroşima'da olanları unutmadım,
unutur muyum hiç, unutulur mu hiç!

siyahî Yusufuları, renklerin en yusufunu,
Malcolm X'in, Martin Luther King'in,
Obama'nın atalarını unutur muyum,
(ben unutsam bile, hatırlatır bana hemen,
Gazze'deki akranlarıyla birlikte
daha özgür bir dünya kurmak için,
geçen ay ikinci yılına giren

torunum Mehmet Eren,
ya da ona vekâleten, annesi ya da babası
hatırlatırlar,
onun, Mountain View'deki
siyah tenli arkadaşlarını,
çekik gözlü arkadaşlarını,
buğday tenli arkadaşlarını.)

hepsinin içinden geçsin öyleyse,
hepsinin içinden, bu deli rüzgâr,
Başkan Obama'nın içinden
geçmeden gelmesin, özellikle,
onun kalbinin çevresinde
kırk kez dönüp dolaşsın,
aklına geçsin sonra
ve aklını başına getirsin, Amerika'nın.

aklı başına gelince de,
üzerinden postunu çıkarıp, MGM aslanının,
süt dökmüş kedi gibi üç kere acı acı,
ve alçak sesle kükresin Amerika,
bütün bu olup bitenler için, insanlık adına
'özür diliyormuş' gibisine...

ve rüzgâr, bu filmde silerek çıksın
gözlerini gecenin mendiliyle,
Gazze'nin sokaklarından geçsin,
Felluce'nin, Darfur'un, Kabil'in
yıkıntıları arasından,
toplu mezarların üstünden,

sana getirsin sesimi

kefeni, tabutu, mezarı olmayan kalender ölülerin,
benim vatanımdı, senin bayrağındı, ayırmayan,
aldırmayan akıllı delilerin,
ebedî gezginlerin, sürgünlerin,
büyük avarelerin içinden geçip
sana getirsin sesimi!

küflenmiş kitapların, küflenmiş kafaların
müzelerin, mumyaların ve mezarların
millerce uzağından geçip,
sana getirsin sesimi!

mahallede bir yangın, bir facia çıkınca
bazen şairler de fırlarlar ya
pijamayla sokağa,
işte bu yaşlı, kaçık şairin yüreğini de
terlik ve pijamayla
Gazze sokaklarını gezdirip getiren
bu şiir sever rüzgâr,
bu, aklı başında gözükmeye çalışan,
ama gözyaşlarını tutamayan esinti,
elini kolunu sallayarak herkesin
girip çıkabileceği bu orta halli,
'esnaf işi' şiirin içinden geçip,
sana getirsin sesimi,
Gazzeli Yusuf, oğlum!